

Ο Σεβασμιώτατος Καλαβρύτων κ.κ. Ἀμβρόσιος

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ Καλαβρύτων κ.κ. Ἀμβρόσιος διά τὰ ὅσα εἶπεν διά τήν ὁμοφυλοφιλίαν κατεδικάσθη μέ ἀναστολή, εἰς τήν ἀναψηλάφησιν τῆς δίκης, πού εἶχε ἀθωωθῇ, παρὰ τήν ἀθωωτικήν εἰσαγγελικήν εἰσήγησιν, μέ τήν "εὐλογίαν" τῆς "ἀριστερᾶς" χειρός τοῦ Ὑπουργοῦ!

Οἱ ὁμοφυλόφιλοι σάν πρόσωπα εἶναι ἀξιοσέβαστα. Ὁ σεξουαλικός προσανατολισμός των ὅμως, δέν εἶναι ἀπλῶς διαφορετικός. Εἶναι διαστροφή καταστροφική διά τό ἀνθρώπινο γένος. Εἶναι καταδικαστέος ἀπ' ὅλες τίς ὑγιεῖς δυνάμεις τῆς ἀνθρωπότητος ἀνέκαθεν, διότι ἐάν γενικευθῇ αὐτή ἡ διαστροφή, σέ πενήντα τό πολύ χρόνια, ἀναντιρρήτως θά παύσῃ νά ὑπάρχῃ τό ἀνθρώπινο γένος, λέγει ἡ κοινὴ λογική.

Ἐπεκρίθη ἀκόμη ἀπό πολλούς καί διά πολλῶν, διότι ὑπεστήριξεν τήν ἀναντίρρητον θεολογικήν θέσιν ὅτι, αἰτία τοῦ πάσης φύσεως φυσικοῦ κακοῦ, εἶναι τό ἡθικόν κακόν, δηλαδή ἡ ἁμαρτία, ἡ παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Δέν δυνάμεθα νά ἰσχυρισθοῦμε, ὅτι τήν θεολογικήν αὐτήν ἀλήθειαν τήν ὑπεστήριξεν μέ τόν εὐπρεπέστερον τρόπον, ὅμως ἡ γλῶσσα πού χρησιμοποίησεν ἦτο πολύ εὐπρεπιστέρα ἀπό τήν γλῶσσαν πού χρησιμοποιεῖται εἰς τό κοινοβούλιόν μας καί ἀπό τό "σκᾶσε Ἀμβρόσιε", κάποιου ρασοφόρου, τήν ὁποίαν δέν "ἀκούει" ἡ "ἀριστερά" τῆς δικαιοσύνης, ἀλλά τήν ἀκούει ἡ θεία δικαιοσύνη καί ἡ "δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου" καί καιρῷ τό δέοντι θά ἀποκαταστήσῃ τήν σαλευομένην ἡθικήν τάξιν, διότι εἶναι γνωστόν ὅτι "ὁ Θεός οὐ μυκτηρίζεται" (Γαλ. ΣΤ7) καί "φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος" (Εβρ. Ι3). Δέν ἰσχυρίζομεθα ὅτι ὁ Θεός εἶναι τιμωρός "ἅπαγε τῆς βλασφημίας".

Ὁ Θεός εἶναι πλήρης ἀγάπης καί ἐλέους, "μακρόθυμος καί πολυέλεος, οὐκ τέλος ὀργισθήσεται οὐδέ εἰς τόν αἰῶνα μνηιεῖ" (Ψαλ. ΡΒ8).

Δέν εἶναι σκληρός καί τιμωρός, εἶναι "πρᾶος καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ". (Ματθ. ΙΑ29).

Ὅμως ἡ ἄπειρος ἀγάπη Τοῦ, Τοῦ "ἐπιβάλει" νά χρησιμοποιοῖ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, "τά ἄριστα μέσα διά νά ἐπιτύχῃ τοὺς ἀρίστους σκοπούς", διά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς βάθος χρόνου τῆς ἀπείρου αἰωνιότητος καί ὅσο πιο σκληρός καί πορωμένος εἶναι ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, τόσο πιο σκληρές τοῦ φαίνονται οἱ παιδευτικὲς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἀγωνιστικά Ἅγιοι ἄνθρωποι καί ἐν καιρῷ δυνατῶν πειρασμῶν, ὅχι μόνον δέν ἀγανακτοῦν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τόν δοξολογοῦν, διότι ἐκ πείρας γνωρίζουν ὅτι "τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν" (Ρωμ. Η28) καί ὅτι τοὺς παιδαγωγεῖ "ἐπὶ τό συμφέρον, εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος" (Εβρ. ΙΒ 12) αὐτῶν καί ὅπως μᾶς διαβεβαιεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος "οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλά σὺν τῷ πειρασμῷ καί τήν ἐκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν" (1 Κορ. ΙΙ3).

Γνωρίζουν ἀκόμη ὅτι ὁ Θεός, μέ τίς πάσης φύσεως "θεομηνίες", δέν εἶναι τιμωρός, ἀλλά παιδαγωγὸς πατέρας, ἀπαθὴς καί ἀνενδεής. Ἄλλωστε καί ἡ κρατικὴ καί Ἐκκλησιαστικὴ

δικαιοσύνη, παιδαγωγικά και όχι έκδικητικά, παιδεύει τούς παραβάτες του Θείου και ανθρωπίνου νόμου.

Ἀκόμη και εἰς τὴν περίπτωσιν δικαστικῆς πλάνης, δίδεται εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἡ εὐκαιρία πνευματικῆς ἀνόδου καὶ καταξιώσεως, διότι ἄργά ἢ γρήγορα "οἱ Γερανοὶ τοῦ Ἰβίκου", θὰ μαρτυρήσουν τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ λέξις τιμωρία σημαίνει παιδαγωγία. Εἶναι σύνθετος ἀπὸ τίς λέξεις τιμή και ὥρα (ὅμως ὥρα μέ ψιλὴ καὶ ὄχι μέ δασεῖα) πού σημαίνει, φροντίς, μέριμνα, προσοχή. Δηλαδή τιμωρία εἶναι οἱ ἐνέργειες καὶ πράξεις ἐκεῖνες, πού ἀποκαθιστοῦν καὶ φυλάττουν καὶ διατηροῦν τὴν χαμένην τιμὴν καὶ βοηθοῦν ὅσους εἶναι καλοπροαίρετοι, νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ "ἀρχαῖον κάλλος" τοῦ προπρωτοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Ἀμβρόσιος ἔχει καὶ κάποιες ἀδυναμίες, καὶ πῶς δὲν ἔχεις; Ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς "φιληδόνους" καὶ "φιλοχρημάτους" ἀρχιερεῖς, "μέ λερωμένα ράσα", πού ἐστιγμάτισαν, ἐν Συνόδῳ, ἔστω φραστικῶς, ἀρχιεπισκοπικά χεῖλη.

Ἀκόμη ἀντιστάθῃ σθεναρά καὶ δὲν ἔγινε μητροπολίτης ὁ γνωστός Γιουσάκης ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη, διὰ παράνομες ἐνέργειες, μέ ἀναστολή, (βλέπε "Παρόν" 10-2-2019, γεγονότα πού ἀπὸ μόνονα τους, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα θετικά, Τὸν κατατάσσουν μεταξύ τῶν καλλιτέρων Ἀρχιερέων τῆς ἐποχῆς μας, παρ' ὅλες τίς ὑπαρκτές ἀδυναμίες Του.

Κάποιοι, διαβάζοντας αὐτές τίς σκέψεις, ἴσως μᾶς κατατάξουν μεταξύ τῶν συνηθισμένων δεσποτικῶν κολάκων, ὅμως θὰ κάνουν λάθος, διότι ἡ "Ἐνορ. Κίν." ἔχει σοβαρά παράπονα, διὰ τὸν τρόπον πού ἀντιμετώπισεν, τὸν σεβαστὸν μας π. Παναγιώτη Μεντζᾶ καὶ ἐμμέσως καὶ τὴν "Ἐνοριακὴν Κίνησιν", τὰ ὅποια ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ τὰ δημοσιεύσωμε, τοῦ Θεοῦ θέλοντος.

Παρ' ὅλα τὰ παράπονά μας, πιστεύομε ὅτι "ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγεται" καὶ νὰ καταγράφεται διότι "τὰ γραπτὰ μένουν" "Scripta Manet"

Υ.Γ. Εἶχαν γραφῇ τ' ἀνωτέρω, ὅταν διαβάσαμε εἰς τίς ἐφημερίδες ὅτι ἀνεκάλεσε τὴν ἀπόφασίν Του νὰ παραιτηθῇ.

Πιστεύομε ὅτι ἐάν δὲν παραιτηθῇ ἐντός 2019 θὰ χάσῃ τὴν ἀξιοπιστίαν Του καὶ ἴσως καταντήσῃ, ὅπως κατήντησαν, οἱ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιόλογοι Ἱεράρχες, Κοζάνης κυρὸς Διονύσιος, Αἰτωλοκαρνανίας κυρὸς Θεόκλητος, Πατρῶν κυρὸς Νικόδημος καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὅποιοι δὲν παραιτήθησαν τότε πού ἠδύναντο νὰ παραιτηθοῦν, ὅπως ὁ Ὑδρας κυρὸς Ἱερόθεος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κυρὸς Ἱερώνυμος (Κοτσώνης) καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος καὶ διαφύλαξαν τὸ κύρος Των.